

N:o 16.

Af Herr **Carlsund**: *Om alla från utlandet inkommande varors beläggande med en inregistreringsafgift, motsvarande fem procent af varuvärdet.*

Vårt land är ej lika väl lottadt som många andra länder, hvilka nu medgifvas fri och obehindrad industriel täflan med oss. Vårt afskilda läge från världsmarknaden, våra af vintern hämmade kommunikationer, de större förlager, som äro en följd deraf, den ojemna fördelningen af dag och natt, af värme och köld — allt detta bidrager att för oss försvåra denna täflan.

Vi äro i behof af varmare och mera kläder, starkare och mera närande föda, solidare och varmare byggnader, mera lyse och bränsle, större anläggnings- och rörelsekapital, och hafva att å dem betala en betydligt högre ränta än flertalet af våra medtäflare. Landets alstringsförmåga är mindre, våra behof större, och vår produktionsförmåga mera hämmad än andra länders och folks, med hvilka vi täfla.

De skatter och onera, som staten och kommunen gemensamt kräfva, falla tungt på en liten befolkning med mindre produktion och omsättning.

Allt detta borde noga beaktas, och den inhemska producenten sättas i likställighet med den utländska och skyddas af statsmakterna i den ojemna kamp, i hvilken han nu i följd af förenämnda omständigheter måste ligga under.

Den intelligens och arbetsförmåga, hvarmed vi nordbor äro begåfvade, äro ej tillräckliga att motväga de svårigheter, mot hvilka vi nu kämpa. Den utländska varutillförseln, som till stor del är obehöflig, bör därför icke uppmuntras; ej heller böra de inhemska producenterna ensamt betungas af statens och kommunens behof, då de ej uteslutande få afyttra sina produkter å den inhemska marknaden. Den skatt, som utländska producenter erlægga i sitt land, kommer ej vårt till godo.

Jag föreslår derföre, att en inregistreringsafgift af 5 procent af varuvärdet må påläggas alla de varor, som från utländsk ort införas här i landet; motsvarande ungefär den direkta skatt till stat och kommun, som den inhemske producenten, men ej den utländske, nu betalar för rättigheten att begagna vår inhemska marknad.

Stockholm den 26 Januari 1880.

O. E. Carlsund.

N:o 17.

Af Herr **Berg**: *Rörande förbud mot befordran med post af tidningar och tidskrifter, som innehålla lotteriannonser.*

Genom en Kongl. förordning af den 21 Mars 1844 är förbjudet att, för egen eller annans räkning, utbjuda eller afyttra lotter till penningars eller annan lös eller fast egendoms bortlottande inom eller utom riket.

Då emellertid icke i Tryckfrihetsförordningen influtit något stadgande härom, har ej kunnat förekommas att ett betydligt antal tidningar intagit och ännu intaga annonser om utländska lotterier, liksom, i en senare tid, ofta inträffat att prenumeranter å tidskrifter tillerkänts förmånen att taga del i utlottningen af ett visst antal premier.

Hufvudsakliga syftet med åberopade, ännu gällande 1844 års förordning har tydligen varit att bespara landets invånare de olyckor och det elände, som, enligt all erfarenhets vittnesbörd, måste blifva följdén deraf att människor efter hand vänjas vid att, *icke* i arbete och sparsamhet, utan i en af slumpen gynnad utgång af ett städse förnyadt spel, söka sin bergning och befrielse från tryckande näringsbekymmer. En annan sida af saken, som icke heller bör lemnas utan allt afseende, är den förlust, som för landet uppkommer derigenom att årligen till utländska lotteriagenter utgå stora summor, hvilka säkert i endast mycket ringa mån ersättas genom de då och